

Listy zahrady

Občasník výhradně z příspěvků a tvorby klientů

Život

světem krouží ptáci
a mně se nevyplácí
stát jen opodál.
nikdo z nás netuší
kam schová svou duši.
i ta nejlepší osoba
ta se jenom podobá,
vznáší se ve snách,
srdce mají v kalhotách.
plní zlosti i radosti,
máme toho hojnosti.

rázným krokem doskočíme,
až tam do opuštěné
dálky,
kde zhola nic není.
a já budu hledat
dopis plný hojnosti.
snad-přátelství,
to se praví-je
silná ruka chudého,
postaví i slabšího.
jedině s láskou a pocho-
pením.

jen podlost nesmí býti,
mohou za to bítí,
dostali by jak malé děti,
že ne, ale ano.

velký člověk se neutají,
když ho druhý honí,
za právo a postavení,
žádná volba pro něj
není.

velká mela začíná
a mně se počíná,
jak a co mám dohoniti,
když je svět tak kulatý.
kulatý je do klubička,
točí se stále dokolečka.

Zdeňka Zemanová

Tam kde se se mnou jednou
rozloučíš
už nikdy nic nepokvete.
Ani člověk tudy neprojde
a nikdo tam už nebude
na nic čekat.

Tam kde mě rozpustíš v
lučavce loučení
nevyklíčí už nová zrnka zlata
a nebude tam místo pro bá-
seň

stisk
či pro něhu.

Jen slzy v němé stafáži
uvíznou v tom prostoru
kde už nikdy nerozkvete
úsměv pohazením do dítěte
erbem našich souhlasů.

Až mě jednou založíš ad acta
jak minulý čas, jak vyřčenou
větu
měsíc se v slzách roztříští do
jisker
které už se nikdy neslíjí zpět
do měsíce

ani do roka...

Vladka Mrňková

Svatojakubská jarní pout'

Daleká pout'
V překrásné zemi
Člověk sám se sebou
Jistě ho změní

Jen čas ti počítá míle a kroky
Kopec a dolina jsou tu zas
Kukačka odkuká nadějně roky
Příroda rozkvetlá- jsi krásna krás

Jsem plná zážitků
Jsem plná krásy
Jsem plná bolesti
Snad taky spásy....

Dana Kučerová

Superman

Tento příběh se stal před několika lety mému malému kama-
rádovi Honzíkovi. Honza jezdil každé prázdniny k babičce,
odkud se vždy vracel plný dojmů z prožitých dobrodružství.
Ale na zážitek s kocourem asi nikdy nezapomene ani on, ani
jeho babička.

Jednou v podvečer se spřátelil s krásným velkým kocourem.
Kocour byl dobře živený, měl velké břicho, trpytivé oči a
lesklou srst. Honza mu hned začal říkat Superman a rozhodl
se, že ho propašuje na noc do babiččina bytu. Zřejmě se mu
zdálo, že kocourek je osamělý a nemá kde složit hlavu. Super-
man se nechal hladit, škrábat za ušima a chovat, takže nebyl
problém vklouznout s ním večer do pokoje. V této místnosti
nikdo nespál, zato v ní měla babička kout, který měl Honza
odmalička rád. Byl to prostor mezi dvěma skříněmi zakry-
tý závěsem. Na zdi byla police se žehličkou a dekou, na zemi
stolička a na ní proutěný koš, do kterého babička sbírala vy-
prané prádlo. To pak čekalo za závěsem, než se babička dosta-
la k žehlení. Honzík jí dával zabrat, a tak právě ten den, co
půjčil svůj skvělý úkryt Supermanovi, byl koš plný provoněné-
ho prádla. Honza kocourovi přísně nařídil, aby byl v noci hod-
ný a neprobudil babičku, protože dobře věděl, že by mu to jen
tak neprošlo. Z deky na žehlení udělal na zemi úhledný pelí-
šek, na tácku přinesl misky s jídlem a pitím a než usnul, před-
stavoval si, jak druhého dne babičku přemluví, aby si kocoura
nechala.

Ráno se probudil dřív než jindy, vyskočil z postele a šel se
podívat, jestli i Superman je už vzhůru. V místnosti bylo vše v
pořádku, a tak odhrnul závěs a zůstal stát jako solný sloup.
Koš s prádlem, ještě včera čistým jak z reklamy, byl převržený
a ve změti značně potřísněných textilií ležel Superman a k
němu se tulilo pět krásných sametových kotátek. Honza to vše
pozoroval s rozšířenými očima a horečně uvažoval, jak se
vyhnout nejtvrdějšímu trestu. Pak ho napadlo, že ze všeho nej-
důležitější je kotátka pojmenovat. Když budou mít jména, jistě
je babička nedá jen tak pryč...

Rozhodl se, že dá kotátkům jména podle abecedy. Zbývá je
jen vymyslet. Od A, B, C, D a E. Za chvíli to měl. Budou se
jmenovat Alfa, Beta, Cecilka, Dan a Elsa. Stiskl zuby a statečně
se vydal pro babičku.

Ta nad tím nadělením spráskla ruce a jen tiše opakovala: bože,
bože, to je spoušť. V Supermanovi ihned poznala sousedovic
Andulku, která ještě týž den putovala i se svými dětmi domů.
Tam měli radost z ní i z kotátek, jen nevěděli, co s tím pátým.
Dopředu měli zamluvena jen čtyři. Honzíkovi zazářily oči. Už
věděl, že jedno z nich najde svůj domov u babičky. Jen díky její
lásce ke zvířatům mu nakonec bylo odpuštěno. Vybral si to
třetí. Dodnes se jmenuje Cecilka Supermanová, přestože z něj
vyrostl statný kocour, který je v současné době jistě již mno-
honásobným otcem.

Vladka Mrňková

Zahrada 2000

Křížovka

Vodorovně:

A – svetr s rolovacím límcem, druh pepře

B – domácí Olga, druhý ze dvojice ... + Paleček

C – TAJENKA

D – malý Pavel

E – staročeské zájmeno, iniciály prezidenta Novotného, krajský národní výbor zkr.

F – zkr. pro národní divadlo, důrazný zápor, domácí Adolf

G – slovensky Ir, koryš, šelma kočkovitá (... ostrovid)

Svisle:

1 – 365 dní, oslovení ženy

2 – teplomilná rostlina

3 – ponrava, polní míra

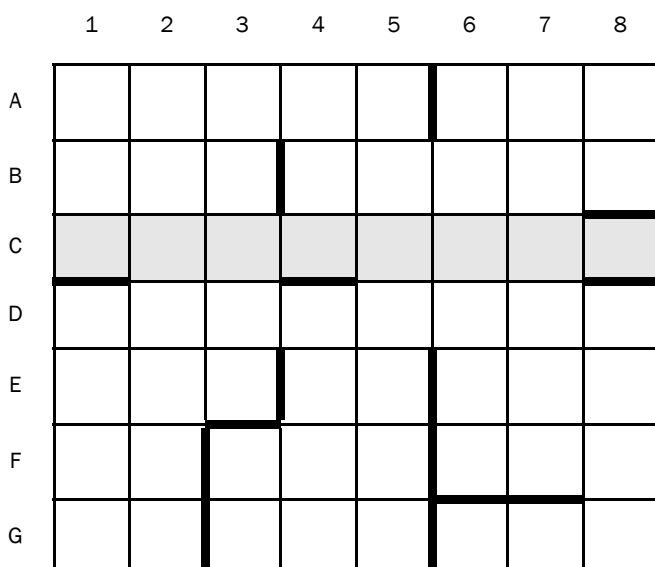
4 – holčička z Maxipsa Fíka, silné provazy

5 – malý kámen

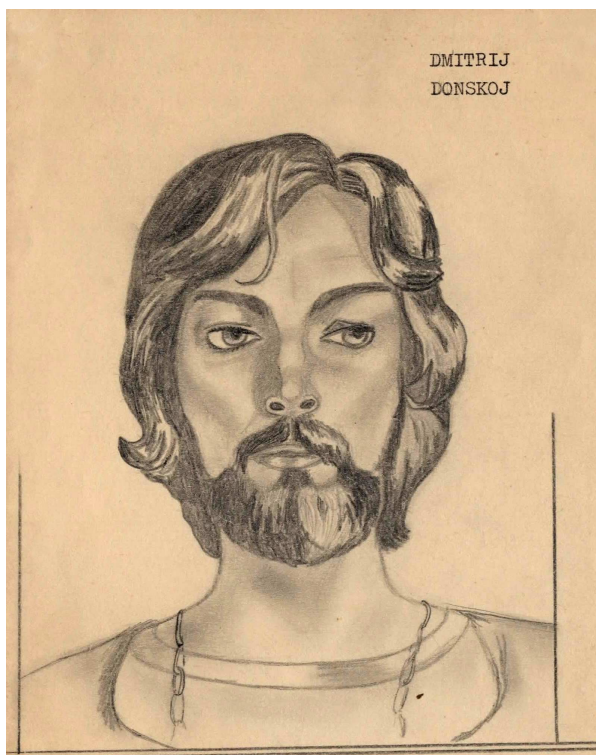
6 – malá Anna, zn. Poloměru

7 – sobota s nedělí, ypsilon

8 – slovensky „jestli“, první písmeno abecedy, kvašení

Nápověda: 2 – oleandr, 8 - kvas

Dvakrát Dmitrij od Vladky Mrňkové.

Který se povedl lépe?

Duše

Čí je duše, dušička
Je snad velká maličká?
Pravdu nikdo nepoví-
Snad lidové přísloví....

Někdy se v nás schoulí, skryje
Jako tichá melodie
Jindy křičí do světa-
Neboj bude odveta!
Občas bolí dušička
Stačí dvě, tři slovíčka
Pak si poví: Proklatě
Chci povolit opratě

Každý svoji duši má
Často ji však nevnímá
A když tělo přemění se
v prach
Duše vzlétne ...nemá strach...
Dana Kučerová

Říkali že jsem
tě jménem
volala
(srdce mi
totiž nechali)
a že jsem
svírala vlastní
ruku
šťastná
že mi ji ko-
nečně podal
někdo
kdo neod-
chází.

Říkali že
jsem si víc
než půl času
sama vlasy
hladila
(srdce mi
totiž nechali)
a že jsem - v
tváři mléčně
bílá -
občas zrůžo-
věla

jak jsem tě pevně držela
za cíp polštáře.

Probuzení
jsem litovala
(srdce mi
totiž nechali)
na nočním
stolku váza
bez květů...
nevadí
že jsem ce-
lou dobu
spala
stejně jsi
vedle mě
nebyl
Vlad'ka

Občas jsi s nimi pil
a pak jsi býval chvíli milý
dokud tě promile nevzaly
do kola.

Ty dívky byly z koleje
odstavené vlaky
přes pražce k tobě chodily
se sklenkami se vodily
a měly prázdná kupé.
Vlastně jen zahřát chtěly.
Poslední v sérii měla pech
uvízla taky ve tvých zdech
a tys v ní ubil ideály
(ty ostatní se smutně smá-
ly)
měls pětihvězdičkový
dech.

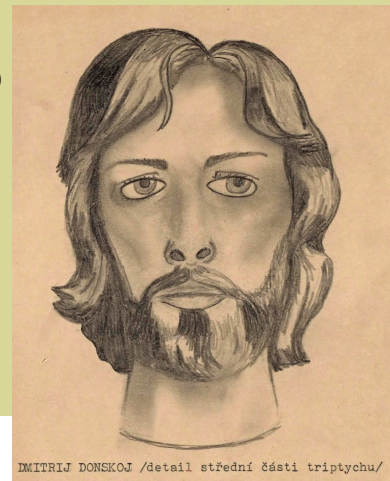
Zlomeným křídlem mává ti
ztěžka
poslední kněžka tvých
zábav a her
poslední z dcer tvého baru
a ty jí dlahu odpíráš.

Tak mnoho zdaru
při dalších re-kreacích
ty polykači ohňů
z cizích těl.

Tebe to neničí
když jí dveře otvíráš
i když jsi víc sám než ona
(raněná bříza
tvá Mona Lisa
s posledním douškem
úsměvu).

Ač nemáš nic
ty polykači klamů a reklam
tebe to jistě nezlomí.
Zůstáváš ale zcela sám.
Jí zbylo aspoň svědomí.

Vlad'ka Mrňková

DMITRIJ DONSKOJ /detail střední části triptychu/